

Brieven van de Pauselijke Zouaaf Martinus Reurings aan zijn moeder

Bron: website <http://www.georgereurings.nl/> van George Reurings leenzn. Ter aar.

Rome, 8 november 1867.

Zeer geliefde Moeder,

Eindelijk neem ik de pen op om U eenige letteren te schrijven, in de hoop, dat U ze in den besten welstand moogt ontvangen. Was het anders, geliefde Moeder, het zou mij van harte leed doen. Lieve Moeder, ik had U wel eer geschreven, maar de brief die U mij den 29en September heeft geschreven, is eerst heden 8 November in mijn bezit gekomen. Het adres was niet juist, het luidde: 3e Comp. 6e Bat. Deze compagnie ligt in Viterbo en ik ben in de 6e Comp. 1e Bat. en thans in Rome. Ook is er van mij zeker een brief verloren geraakt; ik heb U 19 October geschreven en een portret van den H. Vader en een stukje lint van mijn gouden medaille "Bene Merenti" er bijgevoegd, want ik reken er niet op, lieve Moeder, dat wij elkaar zullen weerzien, daar het in de omgeving van Rome raar heen gaat. Wij zijn 3 November met 8000 man op de Garribaldisten aangerukt, die twee plaatsen van de Pauselijke staten hadden ingenomen en met ongeveer 15000 man in Monte Retonde lagen. Lieve Moeder, U kan misschien niet begrijpen met hoeveel vuur, ja met vreugde wij uitrukten.

Het eerste plaatsje dat dicht met heuvels en struikgewas omgeven was, moesten wij dadelijk aan den slag en vielen er spoedig eenige dooden van de Garribaldisten, maar dat was niet genoeg, ze moesten kwaad, daar de vijand uit de huizen schoot, en moesten wij wijken, terwijl het kogels om ons heen regende. Een kogel raakte mijn knie, doch was zijn kracht kwijt en deed mij geen letsel meer. Ons wijken was echter van korten duur, want de artillerie, die ons in den rug steunde, richtte nu de stukken op de huizen en wij waren gauw overwinnaar. Om 2 uur openden de stukken hun salvovuur en om 6 uur was de zaak overwonnen. Wij bleven den nacht voor de stad liggen en trokken er 's morgens binnen; maar lieve Moeder, zoo vernield als die stad was, kan ik u niet beschrijven. Vandaar trokken wij naar de Monte Rontonde, daar de vlag van Garribaldi nog op den toren waaide, dachten wij, dat deze stad nog bezet was, doch de Fransche hulptroepen hadden de stad al overwonnen, dus, lieve Moeder, onze intocht was daar gemakkelijk.

Wij zijn daar 2 dagen gebleven, doch er was bijna geen eten meer en moesten wij vanuit Rome ontvangen. Ik heb daar de kerken bezocht, die door de Garribaldisten geplunderd en bestolen waren. Ja, lieve Moeder, het geleet wel een paardenstal. Beelden en al wat mogelijk was is stuk geslagen en het tabernakel met kogels doorboord en opengebrosen en het Allerheiligste met voeten vertrapt.

U kan begrijpen lieve Moeder wat een treurig gezicht dat voor ons was. Verder, lieve Moeder, is er in Rome een vreeselijk ongeluk gebeurd; daar hebben ze een kazeme in de lucht laten vliegen en daar zijn 30 zouaven dood of gekwetst onder vandaan gekomen. Mijn portretten had ik U al welgestuurd, maar ik heb

er nog geen gelegenheid voor gehad, den eenen dag ben ik in Rome en den anderen dag weer op een andere plaats.

Om de kosten behoef ik het niet te laten, want voor 5 franc heb ik er¹². Ik heb van mijn patroon 4 gulden gestuurd gekregen voor de zouaven, waarvoor u hem mijn hartelijken dank moet overbrengen. Ik heb hem welgeschreven, doch twijfel of de brief wel goed overgekomen is, daar door de revolutiebeweging de post menigmaal niet terechtkomt. Onze brieven worden nu door een sergeant naar Civita Vecchia gebracht. Mijn portretten. lieve moeder, zal ik u sturen als ik meer tijd heb; ik heb nu in geen twee weken op een bed geslapen en weet nog niet wanneer de rust zal zijn hersteld. Men zegt dat de H.Vader zijn gebied dat hij nog kwijt is terug moet hebben. Moeder ik heb nog een vriendelijk verzoek en dat is dat toch u en mijn broers en zusters veel voor mij bidden, want het leven is men hier geen oogenblik zeker, ik reken meer op sterven dan u nog weer te zien. Mocht ik hier nog eens sneuvelen, wil lieve moeder dan niet weenen, want de hemel zal ons loon zijn. Al ons strijden en werken hier is voor den Paus en de Kerk. Nu lieve Moeder, eindig ik, want de tijd ontbreekt mij, het is druk dienst doen en veel reizen. Doe lieve moeder de groeten aan mijn bekenden en vrienden en vooral aan mijn broeders en zusters. Dat zij mij vooral in hunne gebeden gedenken, ik blijf uw toegenegen zoon en pauselijk zouaaf.

M. REURINGS

Lieve Moeder bid voor mij.

Deze brief werd op verzoek afgedrukt in het "Geïllustreerd Weekblad Voor Nederland" op 27-08-1920 bij het overlijden van Martinus Reurings.

Naar wordt verteld waren de brieven, die Martinus naar huis schreef voorzien van een pauselijk wapen en kroontje.

In het blad 'Heilige Familie J.M.J.' dat wekelijks verscheen waarin- naast artikelen over geloofsleer en kerkelijke berichten- ook brieven van zouaven werden afgedrukt, stond in december 1867 de volgende brief afgedrukt:

Brief van een Pauselijk Zouaaf.

Rome 20 November 1867.

Zeer geliefde Moeder,

Ik neem de pen op om u eenige letteren te schrijven in de hoop dat gij ze in de beste gezondheid zult ontvangen, ware het zoo niet het zou mijn mijn hart leed doen; wat mij aangaat, ik ben door Gods goedheid nog frisch en gezond.....

Het is nu Goddank in Rome en in de omliggende plaatsen wat rustiger, hetgeen eene groote verandering voor ons is, want nu hebben we onze nachtrust nog al, ofschoon wij op stroo moeten slapen, maar dat is toch veel beter dan 's nachts te

marcheeren of boven op een berg in regen en wind te zitten; maar dat is niets, geliefde Moeder, wat men hier op de wereld lijdt, dat behoeft men hierna niet meer te lijden en als men er zoo over denkt dan heeft men er nog plezier in. Ik heb al zoo'n dorst gehad dat ik de dauwdroppels van de bladen afzoog; we kunnen soms een dag marcheeren zonder dat wij water zien, zoo was het ook toen we aan het vechten waren bij Mentana, het water dat daar te krijgen was, was wit van het slijk, en eten was er niet te koop. Toen we de stad ingenomen hadden was er ook bijna niets, want de garibaldisten hadden daar veel gegeten en gedronken en aanvoer was er niet gekomen, zoo dat, als we wat hebben wilden, brood of wijn, wij het duur moesten betalen en de meesten hadden honger en dorst, want wij kregen in die dagen weinig te eten omdat er niet veel te krijgen was in die plaatsen waar de bandieten geregeerd hadden, maar we hebben er heel wat van opgeruimd, zoo als ik in 't algemeen hoor zeggen, waren er vier honderd zeventig dood of gekwetst van de garibaldisten en van ons, zoo als ik zelf van een geestelijke heb hooren zeggen, die ze bezocht had zes en vijftig gekwetsten en dertig dood, en ik weet het getal niet goed maar ik geloof dat we er wel twee duizend gevangen genomen hebben, en zoo ik hoor kosten zij den H.Vader weinig want ze gaan naar Afrika en daar moeten ze werken op een eiland van den keizer van Frankrijk en ze worden nu dagelijks al met honderden vervoerd.

Verder wat de burgers aangaat in Rome die zijn ook heel wat makker geworden omdat ze zien dat ze niet tot verhaal kunnen komen, want eerst moest men dag en nacht met 't geladen geweer op post staan en als we door de stad liepen om in te koopen, of te wandelen dan moest het geladen geweer mee, en dat is nu alles gedaan. Toen we van Monte Rotondo kwamen stond ik wat te kijken: binnen de poort van Rome stonden twee corpsen muziek, die net zoo lang speelden tot dat de troepen binnen de stad waren, terwijl er eene menigte inwoners stonden waarvan ik het getal niet schatten kan die allen riepen: leve de Zouaven, viva Pio Nono, met hunnen witte zakdoeken zwaaiden en uit deur en venster ons met witte bloemen bestrooiden, velen stonden met tranen in de oogen, want ge kunt begrijpen, lieve Moeder, dat wij er aardig uitzagen; velen hadden hun broek gescheurd aan de struiken waar we doorheen moesten kruipen, ja dat is hier wat ongemakkelijker dan in Holland, de vijand is bij je eer ge het weet, maar staan ze eenmaal bij je, dan geven ze zich dadelijk over, wij waren met ons vieren, die tien garibaldisten gevangen namen; ze gaven ons dadelijk de hand en hunne wapens en hun eerste woord was viva Pio nono, maar het is hier met het volk zoo gelegen als de garibaldisten het winnen dan is het viva Garibaldi en wint het de H.Vader dan is het viva Pio nono, om het maar ronduit te zeggen, ze draaien als de wind. Verder moet ik zeggen dat we weer waarschijnlijk een medalje krijgen (de schrijver van dezen brief heeft reeds de gouden voor zijn opoffering te Albano) wegens den slag dien wij geleverd hebben, en als het God behaagd, dat ik nog in mijn vaderland terugkeer, dan zal ik toch schoone gedachtenissen hebben uit Rome. Lieve Moeder u schrijft mij dat ge dag en nacht aan mij denkt, dat wil ik gaarne gelooven, dat gebeurt mij ook wel eens maar ik stel die gedachten uit mijn hoofd, anders zou de tijd hier mij lang duren, dat moet gij ook doen, en bid voor mij, wat gij wel doen

zult met al mijn broeders en zusters, ik bid voor u en hen ook en voor mijne vrienden en weldoeners. Elken dag verwachten wij de tijding dat wij uit Rome moeten, ik geloof dat het met de revolutie nog niet gedaan is, want ze zeggen dat de H.Vader zijn Staten terug moet hebben, en de koning van Napels moet ook weer op zijn troon, dus lieve moeder, dat kan nog menigeen zijn kop kosten; een ding is nog al goed, Frankrijk helpt ons, ze zijn bij ons in den slag geweest en die Franschen hebben naaldgeweren en doen 8 schoten tegen ons een, dus lieve moeder, we zullen maar goeden moed houden en op God vertrouwen, zoo als hij doet is wel gedaan. In Polen worden de Katholieken ook erg vervolgd, de keizer jaagt de Bisschoppen weg, laten we maar vurig voor hen bidden, en lieve moeder, denk toch niet veel aan mij, want ik heb het hier best naar mijn zin, het is hier heel anders dan in Holland want 's avonds na het appèl wordt hier in tegenwoordigheid van den luitenant hardop gebeden, en de Zouaven zijn groot in aanzien bij de burgers iedere compagnie heeft 500 francs gekregen. Hiernevens 12 portretten, ik kijk wel scherp uit mijne oogen, maar dat is hetzelfde gezicht, als toen ik in den slag was, toen moesten we goed uit onze oogen kijken want het regende kogels. Spoedig verwacht ik antwoord en blijf uwen liefhebbenden Zoon

M.Reurings.

Uit een boekje over de geschiedenis van de RK parochie Mijdrecht-Wilnis een stukje van Cornelis Verwoerd:

"Ook mag niet onvermeld blijven een oud-zouaaf, die weliswaar niet van Wilnis geboortig was, maar er toch jaren lang na zijn zouaventijd gewoond heeft en er gestorven is, n.l. de Heer Tijs (Martinus) Reurings, de touwslager.

In mijn jeugd jaren zat hij in de kerk juist in de bank voor mijn vader. Het was een vroom mens, en op de hoge feestdagen droeg hij steeds zijn ereteken op zijn borst, drie stuks: de zilveren medaille van Mentana(1867), de gouden Medaille van Albano, en het Kruis Bene Merenti.

Het Kruis van Mentana was een achthoekig kruis met aan de voorkant de woorden 'Hinc Victoria', dit is 'Van hier de Overwinning' en aan de achterzijde: 'Fide et virtute'; dit is: 'Door Trouw en Dapperheid' en als zinbeelden aan de achterzijde de Tiaar en de twee sleutels en aan de voorkant het kruis.

De gouden Medaille van Albano was een bijzondere beloning voor de veertig vrijwilligers, die de slachtoffers van de cholera, welke daar onbegraven bleven en groot gevaar voor verdere besmetting opleverden, met inzet van eigen leven ter aarde hadden besteld. De medaille droeg als tekst: "Bene Merenti". dit is: 'Voor hem, die zich verdienstelijk maakte'.

De derde medaille was ook 'Bene Merenti'. Deze werd in 1891 door Paus Leo XIII met randschrift en aan de achterzijde de woorden, zoals gezegd: "Bene Merenti".